

[Glistrup]

Men det system, at Justitsministeriet skal give andenbevilling eventuelt efter at have kissemisset lidt frem og tilbage med byretsdommeren, eller hvem der nu er tale om, er ikke ligefrem det, der giver den største begejstring. Når jeg har været noget tilbageholdende under denne debat med at udtale mig om det, er det, fordi jeg synes, det er en fantastisk skandale og udtryk for despekt fra regeringens side over for Folketinget, at sagen først er til behandling i dag, hvor vi skriver den 22. maj: 1 år og 3 dage efter, at Folketinget pålagde regeringen at fremsætte forslag om at klare tredjeinstansproblemet.

Og jeg vil gerne stille det spørgsmål – ikke til justitsministeren, for han er i den forbindelse den anklagede, men til statsministeren – om man kan tillade sig noget sådant i statsretlig praksis, når man har vedtaget i Folketinget, som man gjorde, at lade så lang tid gå om et emne, der jo dog trods alt ikke kræver en lov på 1.000 paragraffer, men formentlig et lovforslag på 8-10 linjer, før man fremsætter forslaget.

Derfor vil jeg meget gerne tage tingene i den rækkefølge, at vi først får afgørelsen af 19. maj 1989 hurtigst muligt ført igennem til en lovvedtagelse, og når det er sket, har vi formentlig det rigtige paradigma for, hvem der – hvis man skal opretholde, at der kan dispenseres fra ankeforbudet i forhold til 10.000 kr. – i givet fald skal tage sig af den dispensation i andeninstansen. Men sagen fra 1989 er trods alt længere fremme i udviklingen, og derfor er det den, som vi først og fremmest skal til at tage fat på.

Selvfølgelig kan der være tilfælde, hvor en byretsdom om 10.000 kr., 3.000 kr. eller 3 mio. kr. kan være behæftet med så store principielle fejl, at der er rimelighed i at anvende genoptagelsesinstituttet. Og det, jeg forestiller mig i relation til 10.000-kroners-reglen, er, at det skal være noget med klageretten eller noget i den stil, så længe vi ikke har fået indført det, som jeg jo håber på, nemlig at fornuftige pensionerede juridiske professorer giver tredjeinstansbevillinger og også kan give andeninstansbevillinger.

Og så skal det ikke være særlig bureaukratisk; det skal bare være sådan, at de 5-6, eller hvor mange fornuftige pensionerede juridiske professorer man nu har i dette land, på skift får tilsendt sagerne og derefter indispensabelt afgør, at der i disse 10 pct. af sagerne, eller hvor

meget det nu bliver, kan gives tredje- eller andeninstansbevilling, og i disse 90 pct. kan der ikke gives det. Det vil virke som en sikkerhedsventil både i relation til meddelelse af andeninstansstilladelse og tredjeinstansstilladelse. Men så længe vi ikke har fået gennemført et system af den kvalitet, så må genoptagelsesreglerne, klageretsreglerne, være nærmere at anvende end at overlade det til et så ukvalificeret forum, som Justitsministeriet udgør i denne forbindelse, at sidde og fuske med de sager.

Justitsministeren (Engell):

Nu drejer debatten sig her i dag jo om andenbehandlingen af nr. L 23 og ikke om tredjeinstansbevilling.

Hr. Ole Espersen stillede mig et par konkrete spørgsmål, bl.a. om jeg var enig i hr. Glistrups udtalelse om, at bestemmelsen om ankebegrænsning var en social foranstaltning. Herom vil jeg alene henvise hr. Ole Espersen til de bemærkninger, jeg har anført i lovforslaget som regeringens begrundelse for at fremsætte det lovforslag, som ligger. Det kan hr. Ole Espersen læse i lovforslaget, og dem kender hr. Ole Espersen også.

Så spurgte hr. Ole Espersen om, hvad forslaget kommer til at indebære af økonomiske besparelser, og hvad det kommer til at betyde for antallet af medarbejdere osv. Jeg vil i den forbindelse sige, at det er klart, at der med lovforslaget kan forventes ændringer i handlingsmønstret. Man må eksempelvis forudse, at der af de 1.000 sager, jeg nævnte tidligere, vil være et antal, hvor de pågældende selv skønner, at der ikke er baggrund for at gå videre. Man må kort sagt på baggrund af den del af forslaget og også de andre forenklings- og afbureaukratiseringselementer, der indgår i forslaget, forudse ændrede handlingsmønstre og dermed også nogle økonomiske konsekvenser, som på forhånd kan være svære at beregne fuldstændig nøjagtigt.

Jeg må sige, at jeg også har læst Socialdemokratiets synspunkter i betænkningen, hvor man ganske klart underkender den økonomiske besparelse, den administrative lettelse, der ligger i de forskellige elementer, forslaget indeholder.

Jeg vil blot for en ordens skyld pege på, at alene den del af forslaget, der indeholder lempeelse af forvandlingsstraffene for bøder og indførelse af bødestraf for førstegangskørsel i fra-